

DUHOVKA

Pohodový magazín informací, rad a zajímavostí pro
zrakově postižené regionu Prostějov

5. ročník

10. číslo

LEDEN – PROSINEC 2011

Otázky

Tisíckrát ptám se proč zrovna já?
Tisíckrát chtěl bych plakat a vykřičet svou bolest
však dříve slyším nebřeč, jseš přece chlap.
Což chlap necítí bolest ?
Tisíc a jedna noc když Šehrezáda nemá slov.
A co je noc a co je den? Co černé co bílé, co jenom zlé a
co dobré jen?

Mám nad sebou plakat, nebo sám sobě se smát.
Po tisíce prvé znovu se ptát.
Proč zrovna já?
Jsou na tom hůř, jsi baba nebo jsi muž?
Ale proč zrovna já?
Otázka na kterou odpověď není.
Vím, musím se smířit.
Ale proč zrovna já?

Po starém dni nový, a po tisíciprvé tisícídruhá noc.
Svět stále vpřed běží a kdoví .
Snad jednou bude mít tu moc...?
Dobrá, už tedy neptám se a budu věřit .
A jenom srdce a svědomí budu se ptát, nad čím mám
plakat a čemu se smát.
Tmavá noc černý jeden
tmavý je svět barevný sen
Vteřina pouhá nutí tě snít to nemůžeš spát.
Rána jsou vlídná zaplaší sen
V vše náhle mizí Spí oči tvé jen
Však já stále věřím že slunce vyjde zase jednou i nám

Jaroslav Knejp

OBSAH

Otázky.....	2
Obsah	3
Slovo úvodem	4
Duchovní okénko.....	5
Andělé mají chlupatý uši	9
Z historie turistiky na Prostějovsku.....	9
Osudy některých.....	13
Vzpomínání.....	14
Návštěvní den.....	16
Evropský rok dobrovolnictví.....	18
Bad, Muf a já – zase jsme tři.....	19
Čínské přísloví.....	22
Vaříme s radostí.....	23
Špetka humoru.....	24
Tiráž.....	26
Zajímavosti z našeho regionu	27

Slovo úvodem

Vážení a milí čtenáři,

Opět se vám dostává do ruky nové číslo časopisu Duhovka, který je složený výhradně z příspěvků vás, našich čtenářů a klientů. Srdečně děkujeme těm, kteří nám své příspěvky poslali.

Naším přáním je, aby se tento časopis dostal ke všem členům Oblastní odbočky SONS ČR, o. s. Prostějov, proto jsme tentokrát zvolili jeho rozeslání poštou.

Věříme, že nad stránkami Duhovky strávíte příjemné a pohodové chvíle.

Vaše redakce

* * *

„Tajemství, jak si udržet dobrou mysl, spočívá v návyku neznepokojoovat se hloupostmi a v umění vážit si i malých radostí.“

Smiles

* * *

Duchovní okénko

V tomto okénku dále pokračujeme v opisu knihy **Krásná zahrada snů** od autorky **Jiřiny Greplové**.

„Krásná zahrada snů je dílo, ve kterém jeho autorka předává čtenářům životní pravdy, zachycené z Vesmíru. Jsou určeny všem, kdo hledají smysl života a snaží se o jeho naplnění.“

Kapitola 10 - Co dostávám, to dávám dál...

Důležité jsou i vztahy mezi rodiči a dětmi. I tady vzniká mnohdy nepřekonatelná hradba, za kterou se často zbaběle schováváme, abychom nemuseli vzniklou situaci řešit. Ti starší se často domnívají, že všechno znají a že děti jim nesmí v ničem odporovat. Ale každý z nás, i ten nejmenší človíček, sotva narozený, je jedinečná individualita a má právo, aby byl vyslyšen, ať už k nám hovoří jakýmkoliv způsobem, prostě tak, jak to umí.

Je třeba mít úctu ke stáří a se starším člověkem mluvit slušně a uctivě, ale stejně tak je třeba vyjadřovat úctu a pokoru ještě nezralému mládí. Protože nejenom starší generace, ale i mládí na to mají své právo a nikdo jim ho nesmí brát. Tady se dostáváme k problému, který vyvstává v soužití mladé a starší generace, v soužití rodičů a dětí a jímž je vzájemná neúcta a malá pokora. Projevuje se tím, že rodiče se mnohdy domnívají, že dítě je povinno neustále a ve

všem jen poslouchat a že nemá nárok na svůj vlastní názor. Děti zase v určitém okamžiku dospějí k rozhodnutí, že od svých rodičů už se nemají co naučit a že naopak ony vědí více než ten „člověk se zastaralými a ztrouchnivělými názory“, který jim chce neustále něco vnucovat a neustále jim radit, co mají a co nemají dělat.

Kde hledat východisko z tohoto vzájemného a donekonečna se opakujícího boje mezi starou a mladou generací? Zase je najdeme ve vzájemném pochopení, toleranci, laskavosti, lásce a smířlivosti. Jiná cesta z tohoto začarovaného kruhu nevede.

Pokud já patřím ke starší generaci a uznám, že moje dítě může mít své vlastní názory a svůj vlastní život, který se mi třeba ani trochu nelíbí, uznávám jeho jedinečnost a individualitu a také jeho právo zvolit si, jaký život chce žít. I když se mi stokrát zdá, že zvolil špatně a že jeho život bude šňůra utrpení a strádání, přesto nesmím žádným způsobem do tohoto jeho rozhodnutí zasahovat, protože to je jeho svobodná vůle a volba a tu já nemám právo ovlivňovat. I já jsem kdysi volil sám a sám jsem také rozhodl, jaký život chci prožít. Stejně tak nesmím toto právo upírat svému dítěti, i když mne k tomu vede čistý úmysl a tím je láska ke svému potomku a obava o něj. Jak já ale mohu vědět, která volba je pro mé dítě tou nejlepší anebo že nevolilo správně? Co když právě na cestě plné utrpení najde to, co hledá a chce nalézt, co když právě na této cestě uzraje a najde smysl svého bytí?

Samozřejmě mohou přijít okamžiky, kdy budu naprosto pevně přesvědčen o tom, že mé dítě zvolilo špatně, aniž by poslechlo mé dobře míněné rady. Budou mne bolet jeho porážky a neúspěchy, jeho prohry a nezdary. Ale ani v těchto okamžicích nesmím své dítě obviňovat anebo litovat sám sebe.

Ani v takovýchto chvílích ho nesmím chtít změnit nebo za něj chtít přebírat zodpovědnost. Na druhou stranu to ale

neznamená, že nechám své dítě utopit bez sebemenšího pohnutí ve chvíli, kdy se potápí. Pokud nás ono samo požádá o radu a pomoc, vyjděme mu vstříc. Nevnucejme však svou radu a pomoc tam, kde o ně nikdo nežádá nebo o ně nestojí.

Ne každý ale dokáže o pomoc požádat. Někdy nám to pýcha a přílišná hrdost nedovolí, přitom pomoc zoufale potřebujeme a zoufale po ní voláme, jen to neumíme nahlas vyjádřit. Naše zraněné nitro po ní sice volá a křičí, ale tak potichu, že nás nikdo neslyší. V takovýchto případech nás opět povede naše srdce a náš cit, abychom bezpečně poznali kde můžeme svou pomoc nabídnout sami a jakým způsobem to máme udělat.

Naše pomoc, i když vyžádaná, nesmí být vnucováním našich vlastních názorů a představ, protože ty se nám nikdy nevyplní. Naše pomoc a případná rada musí být nabídnuty z čistého srdce a my musíme respektovat rozhodnutí našeho dítěte, zda je bude akceptovat anebo je odmítne. Pokud se rozhodne jednat jinak a po svém, neodsuzujeme a neodvrhujeme ho za to. Hledejme raději další alternativy a možnosti, jak pomoci, ale vždy nechejme konečné rozhodnutí o tom, zda je přijme nebo nikoliv, na samotném dítěti.

Tím uznáme a dáme najevo, že dítě není žádnou loutkou v našich rukou, kterou lze vodit na drátkách. Naopak uznáme, že všechny drátky je potřeba v pravý čas přetrhat a dítěti dát svobodu a volnost s pevnou vírou v srdci, že všechno to dobré a krásné, co jsme mu chtěli předat, v něm zůstane a ono to jednou bude předávat zase dál. V tom vidím hlavní úkol rodičů, být dítěti vzorem, ale nechat ho postavit se na vlastní nohy a jít životem svou vlastní cestou, protože jen tak může objevit ještě další, námi neobjevené a nepoznané krásy života.

Stejně tak mladý člověk nemá opovrhovat zkušenostmi a moudrostí staršího člověka, protože k těmto zkušenostem

nepřišel jen tak, ale mnohdy ho k nim dovedla nelehká cesta, teprve na jejímž konci bylo ono těžce vykoupené poznání. Ne nadarmo se říká: „Kdybych tak tenkrát věděl to, co vím dnes...“ Možná by si člověk ušetřil spoustu trápení, ale možná že by ho to trápení čekalo zase někde jinde, kdo ví. Možná tím bolestným poznáním prostě musí projít, ale je možno ho zmírnit právě tím, že budeme naslouchat radám a zkušenostem našich rodičů. Ty nám mohu sloužit jako maják, s jehož pomocí můžeme proplout mezi nebezpečnými peřejemi nebo se vyhnout úskalím, která na nás čekají, aby nás zbytečně potrápila. Vždyť zbytečné utrpení je nesmyslné a není k ničemu. Pokud ale mladý člověk nechce slyšet rady rodičů ani se nad nimi zamyslet, odmítá sám a dobrovolně tuto mapu, tohoto průvodce, který je tu pro nás ve chvílích, kdy ho potřebujeme a kdy do něj sami o své vůli chceme nahlédnout. A zřící se něčeho, co jsem neprozkoumal ani o tom nepřemýšlel, zřící se něčeho jenom proto, že by to měla být mnou opovrhovaná rada rodičů, je nesmyslné a bezúčelné. Může nám sice dobře dělat pomyšlení, jací jsme pašáci, když starší generaci neposloucháme, protože přece máme svůj vlastní rozum, ale upíráme si tím právo napít se z čisté vody z onoho stále tekoucího pramene poznání. Ten pramen je tu sice pro každého, ale ne každý se z něho chce napít. Někomu v tom brání falešná pýcha, druhému přílišné sebevědomí a tomu třetímu třeba neúcta ke stáří. Je lhostejné, jaký důvod člověk má. Ale tímto svým postojem ochuzuje sám sebe o mnohé, sice často vyslovované, ale málokdy vyslyšené pravdy, ověřené samotným životem.

* * *

Andělé mají chlupatý uši

**Až jednou budu muset, chtěl bych,
aby mne našli u psí misky.
Žádný prášky, revolver ani whisky.
Bude to jenom vteřinka, jenom
chvilka.**

**Shýbnout se a pak stačí, aby prdla
jedna žilka.**

Žádné Ave Maria a zvonů zvonění.

To poslední co chci slyšet,

promiň mi Bože,

je kamaráda Bada, tiché funění.

Nemusíš svolávat anděly a nutit je na kůru zpívat.

**Můžu-li přání mít poslední, pak věz,
že se na něj chci, poprvé a naposled,
aspoň chvíličku dívat.**

Jaroslav Knejp

* * *

Z historie turistiky na Prostějovsku

V jedné publikaci o Prostějově, vydané za první republiky, je kapitola, nazvaná TURISTIKA NA PROSTĚJOVSKU. Autor, profesor Josef Simon, v ní uvádí: „Turistika jako důležitá složka celostátního života jest dnes v našem osvobozeném státě eminentně významným kulturním a národohospodářským činitelem, vznešenou ideou v dnešní době třídění a stranictví politického i společenského, čistým zdrojem radosti ve starostech a bojích všedního života. Je to druhý život, který žijeme my měšťáci zvláště, mimo okruh svého okolí a prostředí městského, a to splynutím tváří v tvář s přírodou. Je to také ušlechtilý a

přirozený způsob života, unikání nudě a všednosti, vybavení se z dusna ulic a uzavřených místností, osvěžení se v přírodě. Je to zkrátka návrat k přírodě. A cesta do přírody, toť kroky do klidu a volnosti duševního rozletu, rozpětí do harmonie duše i těla, toť četba přírody, která je vždy nová a nová. Kniha přírody je ohromný foliant nevyčerpatelný. Příroda – toť stále se omlazující ohromný svět, sluncem, teplem, barvou i zvukem. Příroda – toť majestát prostoty a nejvznešenější velebnosti. Příroda – toť nebe i země, moře i řeka, hora i les, zámek i hrad, ledovec i vodopád. Příroda jest člověku vším, jest mu životem, rozkoší, požitkem, ano, i smrtí. A turistika jest s přírodou v nejužším styku. Jest povznesením mladých i starých srdcí k ušlechtilému, čistému chápání života, učení sebekázně, výchovou k charakterům. Turistice nutno přiznat velký význam kulturní, umělecký, národní, etický, tělovýchovný, ale i hospodářský a obchodní. Jaký tedy div, že turistické spolky sledují tyto cíle a jistě Klub československých turistů jako největší naše národní korporace zaujímá v plném chápání a plnění těchto intencí přední místo v našem spolkovém životě.“

Klub československých turistů byl v Prostějově založen v květnu roku 1924 a jeho prvním předsedou byl okresní školský inspektor Vojtěch Ptáček. Po něm tuto funkci převzal vrchní právní rada a ředitel městských úřadů, Emanuel Jelínek. Klub, který měl v té době 500 členů, se dělil na odbory lyžařský, značkovací, vůdcovský, zábavní a přednáškový. Lyžařský odbor organizoval lyžařské výcviky a výlety. Lyžaři tenkrát zajížděli nejčastěji do Šubířova, kde byl v té době v zimě vždycky dostatek sněhu. Odtud vyjížděli například až ke zřícenině hradu Cimburka. Dalším cílem lyžařských výletů byly Jeseníky nebo Beskydy a Javorníky. Značkovací odbor měl na starosti vyznačování různých vhodných turistických tras a pravidelnou údržbu tohoto značení. Některé tehdejší vyznačené trasy se shodují s těmi

současnými. Vůdcovský odbor plánoval, připravoval a organizačně zajišťoval turistické výlety, které vedli členové tohoto odboru. Zájemci o nich byli informováni každý týden v novinách. Přednáškový odbor pořádal pro širokou veřejnost pravidelné přednášky o činnosti klubu, přednášky s vlastivědnou tematikou, čímž zároveň propagoval turistiku. Zábavní odbor pořádal různé kulturní a společenské akce, akademie, večírky, slavnosti v přírodě a podobně.

A pro zajímavost něco o některých tehdejších značených turistických trasách.

Červeně značená trasa vedla z Prostějova do Kostelce na Hané, dále kolem Stařechovic po úpatí Kosíře s odbočkou k výletnímu hostinci Ulmanka a odtud až na vrchol Kosíře, kde v té době stála rozhledna, vysoká 26 metrů. Byla postavena v roce 1927 prostějovským Klubem československých turistů a na její ochoz vedlo 72 schodů. Od rozhledny odbočovala modře značená cesta do Slatinek. Červeně značená cesta pak pokračovala z Kosíře přes Pěncín do Laškova, dále pak údolím Přemyslovského potoka ke kapličce svatého Antoníčka a přes Krakovec do Náměště na Hané, odtud pokračovala údolím Pilávky k Budětsku, odtud do Malen a Stražiska k železniční zastávce. Dále bylo možné pokračovat po červené značce přes ptenské polesí, údolím Brodeckého potoka do Seče a údolím říčky Okluky do Malého Hradiska.

Zajímavá byla také žlutě značená turistická trasa, která vedla z Prostějova kolem kaple svaté Anny v Drozdovicích, dále přes Krasice, Čechovice, Vinohrady, Seloutské polesí, mezi kopci Chlum a Nad bukem, přes Zámčisko, kde tehdy ještě stával větrný mlýn, odtud do Alojzova, Myslejovic, dále pod Žákovcem a Kozákovem přes Stříbrnou k loveckému zámečku Ferdinandsko, odtud pokračovala přes Podivice, Sněhotice do Brodku u Prostějova k zámku. A nebo se

doporučovala vycházka údolím Otaslávky do Kobylniček a dále pod Obrovou nohou do Otaslavic.

Kratší vycházky směřovaly například do Držovského háje, kolem Městského hřbitova do Žešova nebo na Záhoří.

Doporučovány byly i výlety vlakem. Například do Kaple, odtud vycházkou k čelechovickým lomům a na Kosíř nebo do Čech pod Kosířem. Opačným směrem se jezdilo vlakem do Čelčic a odtud procházkou do lázní Skalka, dále pak přes Vřesovice na kopec Předinu a odtud do Dobrochova a Brodku u Prostějova s možností prohlídky tamějšího zámku. Další výlet vlakem směřoval na Bělecký Mlýn s možností vycházek do blízkého i vzdálenějšího okolí, nebo se vlakem pokračovalo až do Konice a odtud pěší túrou na Zkamenělý zámek.

Doporučovaly se také výlety do Dubu nad Moravou a Tovačova, kde v roce 1866 došlo ke střetu pruských a rakouských vojsk a v nedalekých Klopotovicích bylo možné navštívit farmu pro chov stříbrných lišek. A samozřejmě byl častým cílem výletů prostějovanů Plumlov a jeho okolí.

Tak takové to kdysi bylo.

Dr. Vlastimil Vrubel

* * *

Podobné přitahuje podobné.

Bud'te sami sebou, s klidem, jasem a čistotou.

Každou minutu se ptejte sami sebe,

zda právě tohle skutečně chcete,

a udělejte to pouze,

když bude vaše odpověď znít ano.

To od vás odradí ty, kdo se od vás nemají čemu naučit,

a přitáhnou ty, kdo mají, a od nichž se máte

něco naučit i vy.

(R. Bach)

Osudy některých Karel Dietters z Diettersdorfu

Jeden z našich výletů, zorganizovaný na 29. října 2009 do Javorníku ve Slezsku a tamějšího zámku Jánský vrch se skutečně vydařil. A to po všech stránkách.

Při návštěvě a prohlídce zámku Jánský vrch se naše průvodkyně také zmínila o hudebním skladateli, Karlu Diettersovi z Diettersdorfu, který měl, podobně jako někteří jiní hudební skladatelé, rovněž ke konci života potíže se zrakem a který na zmíněném zámku prožil téměř polovinu svého života.

Hudební základy získal ve Vídni, kde se narodil. Ve Vídni také hrával ve smyčcovém kvartetu spolu s Josephem Haydnem, Wolfgangem Amadeem Mozartem a Janem Kryštofem Vaňhalem. Spřátelil se s hudebním skladatelem Christopherem Wilibaldem Glückem, se kterým podnikl jako vynikající houslista koncertní turné po Itálii. Krátce také působil jako kapelník u varadínského biskupa Adama Palačiče. Na zámku Jánský vrch, kde pobýval od roku 1769 do roku 1796 ve službách vratislavského biskupa, hraběte Schaffgotsche, zkomponoval pro tamější zámecké divadlo jedenáct oper. Mimo to vznikly pak ještě některé další hudební kompozice, například oratoria a jiné skladby. Není pro to divu, že pro něj vratislavský biskup vymohl u papeže Řád zlaté ostruhy a u císařovny Marie Terezie šlechtický titul s přídomkem z Diettersdorfu. Kromě toho zastával i úřad frýwaldovského hejtmana a některé další významné posty.

Jeho opery, kterých zkomponoval za celý život celkem čtyřicet, měly komickou tematiku. Snad nejznámější byla opera **LÉKAŘ A LÉKÁRNÍK**. Dále pak vzniklo ještě několik symfonií a oratorií.

Závěrečné období života Karla Dietterse z Diettersdorfu ale nebylo nijak radostné. Po smrti vratislavského biskupa byl ze služeb propuštěn s nevelkou penzí a přišel i o zastávané úřady. Svě také sehrála i docela obyčejná lidská závist a různé intriky. Se svým šlechtickým titulem dožíval jako zchudlý v Červené Lhotě, na panstvu svobodného pána ze Stillfriedů. Ke všemu se ještě přidružily problémy se zrakem a následná slepota. Pás hudebních kompozic a své paměti, autobiografii **VZPOMÍNKY HUDEBNÍKA OSMNÁCTÉHO STOLETÍ už jen diktoval svému synovi. Později toto dílo vyšlo i tiskem.**

Dr. Vlastimil Vrubel

* * *

Vzpomínání - poněkud expost – na trojí setkání s paní Hanou Benešovou

Narodila se 16. července 1885, zemřela 2. prosince 1974

Když u nás doma v polovině padesátých let dvacátého století kdysi padla zmínka o někdejší první dámě Československé republiky, paní Haně Benešové, ani ve snu by mne tenkrát nenapadlo, že se někdy s touto osobností, právem patřící k historii našeho státu, někdy setkám. Ale skutečně se tak stalo.

Poprvé to bylo právě v těch padesátých letech dvacátého století, kdy jsem se jako školák ocitl, vzhledem ke své zhoršující se zrakové vadě, na jedné vyhlášené oční klinice, na které se s podobnými problémy léčila také paní Hana Benešová. Občas jsem si mohl s jejím svolením přisednout

na lavičku v parku. Měla ráda děti, které bohužel sama nemohla mít.

Když jsem pak v roce 1957 přestoupil z normální školy na školu pro slabozraké v Praze, vyprávěla nám právě o svém setkání s paní Hanou Benešovou jedna pracovnice této školy a mně se v paměti vybavila vzpomínka na to mé setkání.

Přišla šedesátá léta dvacátého století. Ledy naší politické scény se pomalu začaly prolamovat a veřejně se začalo hovořit i o tom, o čem se dříve mlčelo a nebo polohlasně mluvilo jen po straně, mimo veřejnost. Samozřejmě se také vzpomínalo i na paní Hanu Benešovou a mne tenkrát přepadla zvědavost, jak se tato žena má, protože se mi automaticky vybavilo ono první setkání z těch padesátých let. Vzdor nějakým těm drobným komplikacím ale přece jen k setkání došlo. Byla to tak trochu i šťastná náhoda, protože paní Hana Benešová si pro mne čas udělala. Tak trochu jsme si popovídali o problémech, které se týkaly zraku, ale jen krátce, a pak jsme se rozpovídali o všem možném, i o možných nadějích, které by v těch šedesátých letech snad mohly nastat. S takovou představou jsme se také rozloučili.

Události šedesátých let začaly pozvolna nabírat na obrátkách a čím dál víc se blížil rok 1968 a PRAŽSKÉ JARO, ovšem to politické. Vycházela řada publikací, o kterých se nám dříve ani nesnilo, o tom ostatním nemluvě. Šťastnou shodou okolností jsem měl cestu do Prahy a tak jsem se nazdařbůh vydal na Loretánské náměstí a zazvonil u dveří bytu paní Hany Benešové. Otevřela mi její společnice a po zdvořilém dotazu, zda bych mohl pozdravit osobně paní Hanu Benešovou, se s omluvou vzdálila a po chvíli mne pozvala dál, ale že jen krátce. S pochopením jsem přisvědčil, protože paní Hana Benešová už přece jen byla dáma v letech. S ohledem na její věk jsem se opravdu nesnažil dlouho zdržovat. Bohužel to bylo poslední setkání s touto bývalou první dámou Československé republiky.

Když paní Hana Benešová 2. prosince 1974 zemřela, byla tato smutná událost komentována v tisku i rozhlase jen několika větami. Teprve po dvaceti letech od této události mi jeden můj známý zapůjčil jisté dokumenty, týkající se pohřbu Hany Benešové a svolil, abych si je nechal okopírovat. Stalo se.

Dr. Vlastimil Vrubel

* * *

Návštěvní den

Sedí a čekají.

V pokoji prosyceném samotou, každý poznamenán zápletkou svého osudu. Každý sám – na vlastní úděl.

Cvakla klika a pohledy žádostivě ulpí na dveřích. Ve zlomku vteřiny vzkříšená radost, v dalších okamžicích zaniká zklamáním.

- Tak zase nikdo. Asi nemohli. Vždyť všechno je dnes drahé. Autobusy – a benzin ještě víc. – Nebo aby se jim tak ještě něco stalo!

Bylo toho dost, když byli malí. Těch probdělých nocí a dalších starostí.

A pak, když jim táta umřel, to bylo nejhorší. Stihnout zaměstnání, zaopatřit děti. Něco jako by ji tehdy proklouzávalo mezi prsty. To když Pepík začal chodit za školu a Jitka nosila špatné známky. Anička, ta byla ještě malá.

V té době ji sociální pracovnice navrhla, aby dala dvě starší děti na čas do dětského domova. To přece nemohla udělat! To žádná pořádná máma neudělá!

Raději nechala zaměstnání a protloukali se, jak se dalo. Ale vždy stojí za to vychovat z dětí pořádné lidi – a ji se to přece podařilo.

Vida! Tak se o ně strachovala a teď jim sama dala peníze na auto – šanci na smrt. Ale mladí nehledí. Pořád někam jezdí a pomalu už ani do samoobsluhy nejdou pěšky. Nebyli tu už pátý týden. Snad by ji někdo aspoň podal kdyby se něco přihodilo.

Tady paní z vedlejší postele také dlouho čekala a měla zlé tušení, ale nakonec se ukázalo, že se její tři synové jen špatně domluvili, kdo za maminkou pojedou, a nakonec v domnění, že za matkou jeden z nich jel, zůstali všichni doma. Hloupá záležitost. Teď už je všechno v pořádku. V návštěvách se střídají po týdnu. Jsou to hodní chlapci a paní sama říká, že jsou její synové perly republiky. Žádný návštěvní den nikdy nevynechají, jen když mají dovolenou nebo přijdou Vánoce. To se ví, mají frmol a to pak nezbyvá čas.

Ale kde jen ti naši mohou být? Sestřička říká, že příští týden určitě přijedou. Sestry jsou zde vůbec hodné. Jenže mají spoustu práce a na delší rozhovory nebývá kdy. Ale tuhle ji jedna ze sester přinesla ochutnat vdolky a vhodila ji i dopis do schránky. Skoro je podobná Aničce. Vlastně ani neví. Někam založila její fotografii.

- „Tak budeme pomalu končit!“ Oznamuje službu konající sestra, aniž by si uvědomila, že tímto předělem započíná možná poslední etapu naděje, možná zklamání....

Světlana Šomanová

* * *

„Zklamat se není taková hanba, jako nedůvěřovat.“

Rochefoucauld

* * *

Evropský rok dobrovolnictví

V rámci tohoto roku vyhlásila Dobrovolnická sekce Unie nestátních neziskových organizací Olomouckého kraje 1. ročník cen Křesadlo a připojuje se tak k dalším regionům. Autorem myšlenky oceňování dobrovolníků cenou Křesadlo je národní centrum HESTIA. V prosinci bude oceněno 8 dobrovolníků na slavnostním společenském večeru a cenu jim předají významní hosté. Obětavý přístup šikovných lidiček, které se aktivně zapojují do dobrovolnických programů a věnují svůj volný čas a energii veřejně prospěšným činnostem, je na místě ocenit. Dobrovolníci budou nominováni v září a kandidáti budou posuzováni komisí složenou ze známých osobností. Dobrovolníci budou oceněni za aktivity v těchto oblastech (sociální služby, děti, mládež, volnočasové aktivity, zdravotnictví, ochrana životního prostředí, humanitární pomoc- rozvojové projekty a dobrovolní hasiči).

Naše odbočka SONS v Prostějově se zapojila do dobrovolnického programu v roce 2006, kdy SONS Praha podala projekt na Dobrovolnou pomoc osobám se zrakovým postižením. Do dobrovolnického programu se zapojily postupně i ostatní odbočky SONS a některá TYFLOCENTRA. Zpočátku nebyl ze strany klientů velký zájem o tyto služby, ale časem se na nás začalo obracet více klientů s prosbou o pomoc. V dnešní době máme kolem 15ti stálých klientů, kteří pravidelně využívají pomoc a několika klientům poskytujeme tuto službu příležitostně. Naši klienti se na nás obracejí především s žádostí o zajištění doprovodu na klubové akce naší odbočky a TYFLOCENTRA, na výlety, k lékaři, na úřady, kulturní, společenské, vzdělávací a sportovní akce a jedné klientce zprostředkováváme menší nákup včetně donášky domů, drobnou pomoc v domácnosti apod. V současné době máme

14 organizovaných dobrovolníků, kteří vykonávají pomoc na základě smlouvy o dlouhodobé dobrovolnické službě a kromě pomoci našim klientům se aktivně zapojují do činností v rámci odbočky. Někteří naši dobrovolníci se zúčastnili slavnostního ocenění, které proběhlo v Prostějově během pěti let dvakrát a za jejich obětavou a velmi záslužnou činnost obdrželi drobné dárky. Pokud potřebujete nějakou pomoc z důvodu zrakového postižení, tak neváhejte a určitě nás kontaktujte na telefonním čísle 732470847. Mnozí z nás se rádi seznamují s novými lidmi, kteří nám rádi pomáhají a my jim za to moc děkujeme. Většina z nás se může obrátit na rodinné příslušníky, ale i oni nemají vždycky čas.

**Koordinátorka dobrovolníků
Pavína Bartošková**

* * *

Bad, Muf a já - zase jsme tři

Mám svou rodinu čítající, pravda více jak tři osoby. Dcery však již vyletěly z hnízda a tak žijeme s Mufem sami dva. Už jsem ve svých vyprávěních mluvil o svém „magickém„ a šťastném čísle dvacet tři. Tak jen pro osvěžení a nebo pro ty, co ještě neví, co jsem zač, opakuji výčet triadvacítek objevujících se v mém životě.

Zcela logicky jste vydedukovali, že den narození bude tou první triadvacítkou. Přestože každý z nás určitě aspoň

jednou tento den proklel, je zjevně tím nejšťastnějším, i když jsme si ho nemohli hned napoprvé jak se patří vychutnat.

Oproti srpnové triadvacítce šedesátého sedmého roku je ta druhá triadvacítka květnová.

Píšu tenhle článek v noci, když Muf spí a nemohu se tedy nenápadně vyptat. Pánbůh se mnou a zlé pryč, jestli to spletu, ale snad jsem dobře počítal uvedu-li onen květen jako máj roku osmdesát sedm. Pro vtipálky upřesňuji, bavíme se o dvacátém století. Říjen je dalším měsícem v řadě mých „magických„ dvacet trojek. Hádá správně ten, kdo dvacátý třetí den onoho měsíce tipuje jako den narození první dcery. Rok nebudu uvádět, neboť u dámy je neslušné mluvit o věku. Vezmeme-li však v potaz, že již na svatbě jedl Muf za dva, ostatně jako po zbytek společného života, aniž by to tedy na ní bylo vidět, dokáže si bystrý čtenář snadno spočítat věk naší Lucky sám. Monča je druhá dcera. Zcela vyjímečná, jako sama skutečnost, že na ní nemohu napasovat dvacettrojku. Jenom mistr logiky, nebo dobrý počtář si domyslí, co jsme s Mufem dělali dvacátého třetího března v osumaosumdesátém. Pardon, pro výpočet rovnice o jedné neznámé nutno zadat datum narození Moniky. Tedy dvanáctého prosince stejného roku onoho března.. A co že jsme vlastně s Mufem dělali? To víte, tehdy ještě často vypínali elektrický proud, a tak jsme si asi četli při svíčkách. Muf strašně rád čte no a ta romantika svíček. Hm. To se zas líbí mě. No nic, to je jiná kapitola. .

Čas letí jako bláznivý, a najednou klepe na dveře rok dvatisíce a s ním otázka. Přežijí? Hrozné zjištění, že už za sebou máte dvě století, a co hůře ,dokonce dvě tisíciletí. Brrr. Ale zpátky k číslům.

Po triadvaceti letech jsme si s Mufem znovu slíbili věrnost. Tentokrát v kostele Povýšení svatého kříže. Tenkrát jsme nemohli. Tak co! Však co? Platili jste to?

Neplatili. No tak. Dost na tom, že dvacátý třetí květen, jak také jinak, vyšel na neděli. Obtěžovat pana faráře necelou tři čtvrtě hodinu před půlnocí jsme opravdu nechtěli. A tak jsme si podruhé v životě řekli své ano. Krátce po poledni. Třešničkou na dortu byl gratulant Bad s okouzujícím motýlkem pod krkem. Děkujeme pane Dvořáku.

Že je mi třiadvacítka souzená dokumentuji oscanovaným obrázkem.

Pro

nevidící je na něm kresba z mých dětských let, na níž je vyobrazen tank jedoucí Praze na pomoc. Tank číslo dvacet tři. Pro upřesnění. Jedná se o pomoc v roce 1945, ne 1968.. .

Třetí dítě, ani třetí svatbu rozhodně, tedy aspoň zatím neplánuju, a tak by se mohlo zdát že další „magická“ třiadvacítka je v nedohlednu.

Ovšem znáte to sami. Člověk miní, život mění. V našem případě byl měnícím elementem pan Milan Dvořák, to když včera zazvonil u našich dveří, aby nám předal Bada. Jestli snad nevíte o koho se jedná, tak vezte že Bad je můj vodící

pes a kamarád. Tedy hlavně kamarád. Vrátil se z výcviku, a zatímco já plný dojetí a rozrušení píšu tohle povídání, spokojeně odfukuje u mých nohou.

Dodávat, že včera bylo dvacátého třetího listopadu, je už zcela zbytečné. Celý život jsem byl nevěřící. Teď jsem však na rozpacích, a kam mne kroky zavedou nevím.

Jedno vím ale jistě. Včera k nám přišlo štěstí, nebo snad sám Bůh a my jsme zase tři.

Bad, Muf a já.

Jaroslav Knejp

* * *

Čínské přísloví, které platí všude na světě.

Za peníze si můžeme koupit dům, ale ne domov,
za peníze si můžeme koupit hodiny, ale ne čas,
za peníze si můžeme koupit postel, ale ne spánek,
za peníze si můžeme koupit knihu, ale ne vědomosti,
za peníze si můžeme nakoupit léky, ale ne zdraví,
za peníze si můžeme koupit postavení, ale nikoliv respekt,
za peníze si můžeme koupit krev, ale ne život,
za peníze si můžeme koupit sex, ale ne lásku.

* * *

„Láska je zákon všeho bytí“

Gándhý

„A kdyby pravda bylo vše a láska jenom snění, já bych se k spánku uložil a nechtěl probuzení!“

V. Hálek

* * *

Vaříme s radostí

Ráda se s vámi podělím
o své oblíbené mňamky:

- **Z jablek - Roláda s jablky.**

Těsto: 4 celá vejce,

6 polévkových lžic hladké mouky

2 lžíce polohrubé mouky, 2 lžíce

strouhaného kokosu, 8 polévkových lžic cukru krupice, kůra z jednoho citronu, 1 dcl oleje, 1 celý prášek do pečiva, nebo kávovou lžičku jedlé sody a 3 polévkové lžíce vody.

Náplň: 6 větších jablek nastrouhaných na větších slzičkách, 4 lžíce cukru krupice, mletá skořice, rozinky, krájené oříšky, nebo krájené, loupané mandle.

Příprava: do mixeru vložíme celá vejce, cukr, vodu a citronovou kůru a šleháme na nejvyšší stupeň asi 15 minut. Do hmoty lehce vmícháme olej, a promíchanou mouku s práškem do pečiva a kokosem. Na plech s pečícím papírem rozložíme promíchanou náplň z jablek a na ni rovnoměrně rozlijeme ušlehané těsto. Vložíme do předehřáté trouby a pečeme asi 25 minut na 180 stupňů C. Po vyjmutí a mírném zchladnutí celé dílo otočíme dnem vzhůru na další pečící papír, nebo na utěrku, – tedy náplní nahoru. Odstraníme ten papír, na kterém se roláda pekla a pomalu svinujeme do tvaru rolády. Po úplném vychladnutí polijeme rozpuštěnou čokoládou a krájíme na plátky. Podáváme se šlehačkou a zdobíme čerstvým, nebo zavařeným ovocem.

- **Z cukety – Lehká večeře.**

Potřebujeme - cuketu, 2 rajčata, cibuli, sýr – cihlu, 2 vejce, máslo a sůl.

Příprava: do rozehřáté pánve postupně vkládáme: kousek másla, kolečka cibule, plátky cukety, plátky rajčat, posolíme

a dusíme pod poklicí asi 10 minut. Trochu promícháme, zalijeme rozkvedlaným vejcem a posypeme strouhaným sýrem a necháme prohřát. Podáváme s bílým chlebem.

- **Z kuřecího masa – Křupavé kuře.**

Potřebujeme: kuřecí prsa, nebo vykostěnou kuřecí kýtou, 1 vejce, olej, sůl, grilovací koření, koření na kuře, nebo dle chuti co používáme na maso, 2 polévkové lžíce bramborového škrobu, 4 lžíce hladké mouky, půl dcl. Meruňky (maso je pak křehčí) a trochu vody. (Můžeme použít i maso králičí, krutí, nebo vepřové.)

Příprava: kuřecí maso pokrájíme na větší kousky, všechny ostatní suroviny smícháme v hladké těstíčko, do kterého vložíme kousky masa a promícháme. Necháme v chladu odležet do druhého dne. Smažíme na rozehřátém oleji dozlatova. Podáváme s hranolky, vařenými brambory, nebo s bramborovou kaší.

Alena

- **Nepečený jablkový dort:**

75 dkg jablek, citrónová šťáva, trochu cukru, balíček piškotů, 2 pudinkové prášky

Jablka oloupeme, odstraníme jádřince, nastroháme a s trochou vody, cukru a šťávy z citrónu povaříme. Ve čtyřech dcl vody rozmícháme 2 pudinkové prášky, povaříme až vznikne hustá hmota a přidáme k jablekům. Dortovou formu vyskládáme piškoty, na ně navršíme jablka s pudinkovou hmotou, poté opět piškoty...a tak vrstvy střídáme. Pak už jen necháme vychladnout.

- **Nepečený moučník:**

3 kelímky zakysané smetany, 1 kelímek šlehačky, balíček piškotů, vanilkový cukr, ovoce – jahody, borůvky, meruňky nebo kompot

Ušleháme šlehačku a vmícháme do ní zakysanou smetanu a vanilkový cukr. Do dortové formy rozložíme celofán nebo alobal a na něj poskládáme vrstvu piškotů, ovoce a šlehačkového krému. Vrstvy střídáme, zakončíme piškoty, které pokapeme šťávou z kompotu. Zatížíme a dáme do chladničky nejméně na dvě hodiny, nejlépe však přes noc.

Wendy

* * *

Špetka humoru od Felixe Holzmannna

* Maminka stojí před zrcadlem a zkouší si nový klobouk. Děti s říkají: „Mami, to ti tatínek koupil nový klobouk?“ A ona říká: „Prosím vás, kdybych se měla spolehnout na tatínka, tak bych neměla ani vás.“

* Povídá doktor v nemocnici pacientovi. „Pro pána krále, člověče, vy ty čípky jíte?“ A on říká: „No a? Mám si je snad strkat do zadnice, nebo co?“

* V hospodě sedí dva opilí u stolu a povídá ten jeden: „Hele, Tondo, my teď vstanem, a když budeme moct ještě chodit, tak ještě nepudem, a když už nebudeme moct chodit, tak už pudem.“

* Sarach říká: „Ici, musíme si nechat do voken rolety. Naproti bydlí novej inženýr, moch by se koukat, jak já se tady slíkám.“ Ici říká: „Víš co, Sarach, nech ho jednou se kouknout, von si nechá udělat rolety sám, ušetříme.“

* Jedna mladá, hezká blondýnka přijde k doktorovi a říká: „Pane doktore, prosím vás, můj manžel je nějakej nemocnej. Má různý bolesti a tak...“ Doktor říká: „Ano, tak se teda slíkněte a ukažte, kde ho to všude bolí.“

* Přijde jeden do lékárny a říká: „Tadyhle to, je recept pro manželku a tohle pro mýho nemocnýho koně. Ale prosím vás, né abyste to splet a vyměnil ty nálepky. Aby se mně pak, proboha, nestalo něco s mám koněm.“

* Mladej lékař má za sebou první porod a ptá se šéflékaře, jestli dělal všechno dobře. Ten říká: „No tak celkem jó, no akorát to plácnutí na zadek se nedělá matce, ale tomu novorozeněti.“

**Převzato z CD Felix Holzmann
– ztracený a nalezený.**

* * *

DUHOVKA

Pohodový magazín informací, rad a zajímavostí
pro členy SONS – Oblastní odbočka Prostějov.

Kontakt:

Oblastní odbočka Sjednocené organizace nevidomých

a slabozrakých Prostějov

ul. Svatoplukova č. 15

796 01 Prostějov

Telefon: 582 331 254

Redakční kolektiv:

Šéfredaktor: Dr. Vlastimil Vrubel

Členové:

Alena Hejčová

Vendula Havrdová

Pavlína Bartošková

Zajímavosti z našeho regionu

Národní dům Prostějov

foto Alena Hejčová

vydává: OO SONS Prostějov

PARTNER A SPONZOR ČASOPISU:

Korac S.R.O.
HARDWARE & SOFTWARE